Ha declarat la guerra el Tribunal Suprem al govern Sánchez?

written by Germán Gorraiz López | 31 de desembre de 2020

L'establishment de l'Estat espanyol estaria format per les elits financera-empresarial, política, judicial, militar, jerarquia catòlica, universitària i mass media de l'Estat espanyol, hereus naturals del llegat del General Franco que haurien fagocitat totes les esferes de decisió (segons es desprèn de la lectura del llibre *Oligarquía financera i poder polític a Espanya* escrit per l'exbanquer Manuel Port Ducet). Aquests lobbys de pressió estarien interconnectades mitjançant «una aliança inquieta basada en la seva comunitat d'interessos econòmics i amalgamada per a la defensa a ultrança del Règim del 78 i de la» unitat indissoluble d'Espanya», i l'objectiu confés seria convertir l'Estat espanyol en una distopia de naturalesa no fictícia. Una distopia seria «una utopia negativa on la realitat transcorre en termes antagònics als d'una societat ideal» i se situen en ambients emmarcats en sistemes antidemocràtics on l'elit governant es creu investida del dret a envair tots els àmbits de la realitat en els seus plans físic i virtual, elements constituents de l'anomenada «perfecció negativa», terme emprat pel novel·lista Martín Amis per designar «l'obscena justificació de l'ús de la crueltat extrema, massiva i premeditada per un suposat estat ideal».

Ha declarat la guerra el Tribunal Suprem al govern Sánchez?

El Tardofranquismo seria un anacronisme polític que beuria de les fonts del centralisme bonapartista francès i del paternalisme de les dictadures toves i que inclourà en la seva cartografia l'anomenada «Doctrina Aznar», que tindria com a eixos principals «la culminació» de la derrota institucional d'ETA per impedir que el terrorisme trobi en els seus socis

polítics l'oxigen que li permeti sobreviure a la seva derrota operativa «i el manteniment» de la unitat indissoluble d'Espanya», que es va traduir en la prohibició pel govern de Rajoy de la celebració del «referèndum de l'1-O» a Catalunya i el posterior exili i entrada a la presó de Puigdemont i els seus consellers. El Tardofranquismo judicial tindria el Tribunal Suprem com a mur de contenció dels decrets-lleis aprovats pel «corró progressista» del Congrés; al seu president Carlos Lesmes com a crupier a la ruleta d'adjudicació de càrrecs i processos judicials; als jutges Marchena, Lamela i Llarena com les seves estrelles mediàtiques i als fiscals del «clan dels indomables» com els seus abnegats peons. Així mateix, el Tribunal Suprem estaria controlat per l'anomenat «clan dels polítics» en paraules de l'expresident de sala del TS, Ramón Trillo, i hauria esdevingut en un veritable lobby o grup de pressió de la dreta tardofranquista, que mitjançant controvertides decisions judicials intentarà paralitzar o revertir les decisions polítiques o econòmiques del govern Sánchez.

Així, el penúltim exercici de «disbarat jurídic» del Tardofranquismo judicial seria la revocació pel Tribunal Suprem del tercer grau als nou processats pel Procés que comporta la liquidació del règim flexible de què gaudien i els permetia sortir de la presó per anar a treballar o per fer voluntariat, sentència que seria la resposta del Tardofranquismo judicial a l'intent d'ERC de participar en la governança de l'Estat després del seu recent suport als pressupostos generals de govern PSOE-UP. En aquest mateix context s'enquadraria la cabriola jurídica del Tribunal Suprem que hauria decidit per unanimitat dels seus membres repetir el judici a Otegi i als altres quatre implicats en l'anomenat «Cas Bateragune» per «pertinença a organització terrorista» per intentar recompondre l'extinta Batasuna. Otegi va ser condemnat a sis anys de presó que va complir en la seva integritat així com a inhabilitació per a càrrec públic fins a febrer del 2021, però aquesta sentència va ser revocada el

2018 després d'estimar el TEDH d'Estrasburg que «s'havia vulnerat el dret dels cinc acusats a un jutge imparcial», de manera que en el supòsit d'una nova sentència condemnatòria, tan sols li quedaria pendent de complir uns mesos d'inhabilitació.

Com a colofó al pols lobby tardofranquista al govern Sánchez, assistim a la decisió del Suprem d'»investigar la gestió de la covid-19″ en contra del criteri de la Fiscalia amb l'esperança d'incriminar al vicepresident segon, Pablo Iglesias i provocar la ruptura del govern PSOE-UP a més de l'informe de l'anomenat «clan dels indomables» de la Fiscalia del Suprem en què adverteix al Govern que «la Constitució prohibeix els indults generals», amb l'objectiu de paralitzar el previsible indult del govern als processats pel Procés català, pols que finalitzarà previsiblement amb l'aprovació per part del govern de la reforma exprés del CGPJ i que comportarà la renovació de l'actual cúpula judicial i la condemna a l'ostracisme de la sala principal tardofranquista.